

Magten i den Forstand, at det skulde være for den Fornødvendelse for Regjeringen at være Minister; det tror jeg ikke, det forbyder den personlige Afgørelse, jeg har for Regjeringens Medlemmer mig at tro; men jeg tror, at Regjeringen har en Doktrin om Magten, som Regjeringen sætter over Landets Bøvelser, og det er det, jeg siger den høje Regjering for, det Andet vilde være en Fornødvendelse. Man har Lov til at være doktorer, det har man her tillands havt Lov til i saa mange Aar. Den bedste Anbefaling for overhovedet at komme til Magten, var den allerhøieste Grad af Doktrinisme, men deri at man siger dette, ligger ikke nogen Fornødvendelse. Jeg siger kun, at det staar fast, efter hvad den ærede Minister udtalte for os, at han sætter sin Doktrin om Magten, — og det gjør Regjeringen overhovedet, — over Landets Vel og Fremskridt og over, hvad der maa følge af Forsfatningens Natur og Væsen. Men naar det nu er saaledes, — det skal jeg ikke bebrejde Regjeringen, hver har sin Smag, — maa det være mig tilladt at sige, at saa kan Regjeringen ikke undre sig over, at vi her i dette Thing ikke anse en Forhandling om militære Spørgsmaal for egentlig frugtbringende. Tværtimod, naar Regjeringen selv erkjender, at Stillingen er saaledes, at den ikke kan sætte Noget igjennem i Folkethinget eller bringe Thingene til at arbejde sammen, kjøndt det ikke kan nægtes, at det er en ligefrem Forandring, Forsfatningen stiller til Ministeriet under saadanne Forhold som her, men ikke desto mindre mener, at Landet har bedt af, at de vedbliver at være Minister, saa er dette Noget, vi paa ingen Maade ville modsig, det maa Landet besvære komme til at prøve; men saa meget maa Regjeringen finde fuldstændig i sin Orden, at vi maa erkjære det for en fuldstændig Overflødig at forhandle om Realitetsspørgsmaalene med en saadan Regjering. Jeg siger det ikke saa meget til Forsvar for Dagsordenen over for Ministeren; Ministeren erklærede sig ret vel tilfreds med den forrige Dagsorden, og da den ligene den nu foreliggende, antager jeg ogsaa, at denne maa falde i Regjeringens Smag.

Marineministeren (Saffner): Det forekommer mig, at det ærede Medlem for Rjebenhavns Amts 5te Valgrede (Holstein) gjorde sig skyldig i nogen Modsigelse. Han paastod, at det var umuligt for Regjeringen at forhandle med dette Thing, det var indrømmet af Regjeringen selv, og et Tilsik i Forveien bebrejdede han Regjeringen, at den ikke havde gjort sin Indflydelse gjældende i det andet Thing for at faae det til at indbefomme Folkethingets Forordninger med Hensyn til den her særlig foreliggende Lov. Det forudsættes altsaa fra det ærede Medlems Side, at, naar Regjeringen havde anvendt en saadan Indflydelse i det andet Thing, vilde Folkethinget have været villig til om denne Lov at forhandle med

Regjeringen. Det forekommer mig, at der er nogen Modsigelse i, hvad det ærede Medlem der udtalte. Han mente dernæst, at hvad der havde generet Ministeren saa overordentlig meget ved Behandlingen af dette Lovforslag, var den bestemte Modstand, han mødte her i Folkethinget, idet man ikke vilde gaa ind paa Regjeringens Anskuelse, medens det dog blev antydet, at netop med Hensyn til de Punkter, som jeg særlig havde fremhævet, hvori min Anskuelse var forskjellig fra Folkethingets, var der ikke kommet saadanne Udtalelser frem, som kunde berettiggte Ministeren til at tro, at man ikke kunde komme overens. Samtidig hermed, ansøgte det ærede Medlem som yderligere Gene for Ministeren, at den store Enighed i Anskuelse, der var tilstede mellem ham og Landstinget, forhindrede ham i at træde op imod sine Venner i Landstinget. Nu veed jeg virkelig ikke, hvorledes den ærede Rigsdagsmand kan stille den Forordning til Ministeren, at han skulde udøve Indflydelse paa Landstingets Medlemmer for at faae vedtaget en Forandring i en Lov, en Forandring, som var aldeles mod Ministerens Anskuelse, og bringe Loven paa et enkelt Punkt ind i en Skikkelse, som Ministeren anser for at være forkastelig. Jeg har ikke været saa heldig at fatte den ærede Rigsdagsmands Mening, men Feilen ligger formodentlig hos mig.

Holstein: Jeg maa tilstaa, jeg ikke fik Die paa den Modsigelse, der skulde ligge i det, jeg havde sagt. Jeg har ganske vist, som den høitærede Minister selv siger, erkjendt, at den høitærede Minister ikke er i Stand til at komme overens med dette Thing, og ligeledes har jeg erkjendt, at han var saa enig med det andet Thing, at han ikke kunde bevæge det til at komme overens med nærværende Thing. Andet har jeg ikke sagt, og jeg tror ikke, at der er nogen Modsigelse deri. Det er en Ting, som er overordentlig hyppig, vi have oplevet her i 6 Aar, at noget Saadant har været Tilfældet, men deri ligger ingen Modsigelse. En Minister kan godt være saa enig med det ene Thing og uenig med det andet, at han af lutter Enighed og Uenighed bliver ude af Stand til at føre Nogetsomhelst igjennem. Det, hvorpaa det kommer an, er at faae begge Thingene til at kunne arbejde sammen. Men nu siger den høitærede Minister, at man ikke kan forlange af ham, at han skal bringe Landstingets Flertal til i et Lovforslag at foretage Forandringer — jeg tror, at det var saaledes, Ministeren udtrykte sig — der gaa i en Retning, som er modsat den, som den høitærede Minister anser for rigtig. Jeg skal derfor til bemærke, at det ikke var nødvendigt for det andet Things Flertal at foretage Forandringer, thi dette var besørget her i dette Thing, det var Altsammen i Orden, saa at den høitærede Minister blot havde behøvet at udøve et Tryk eller gjøre sin Indflydelse gjældende paa det andet Things